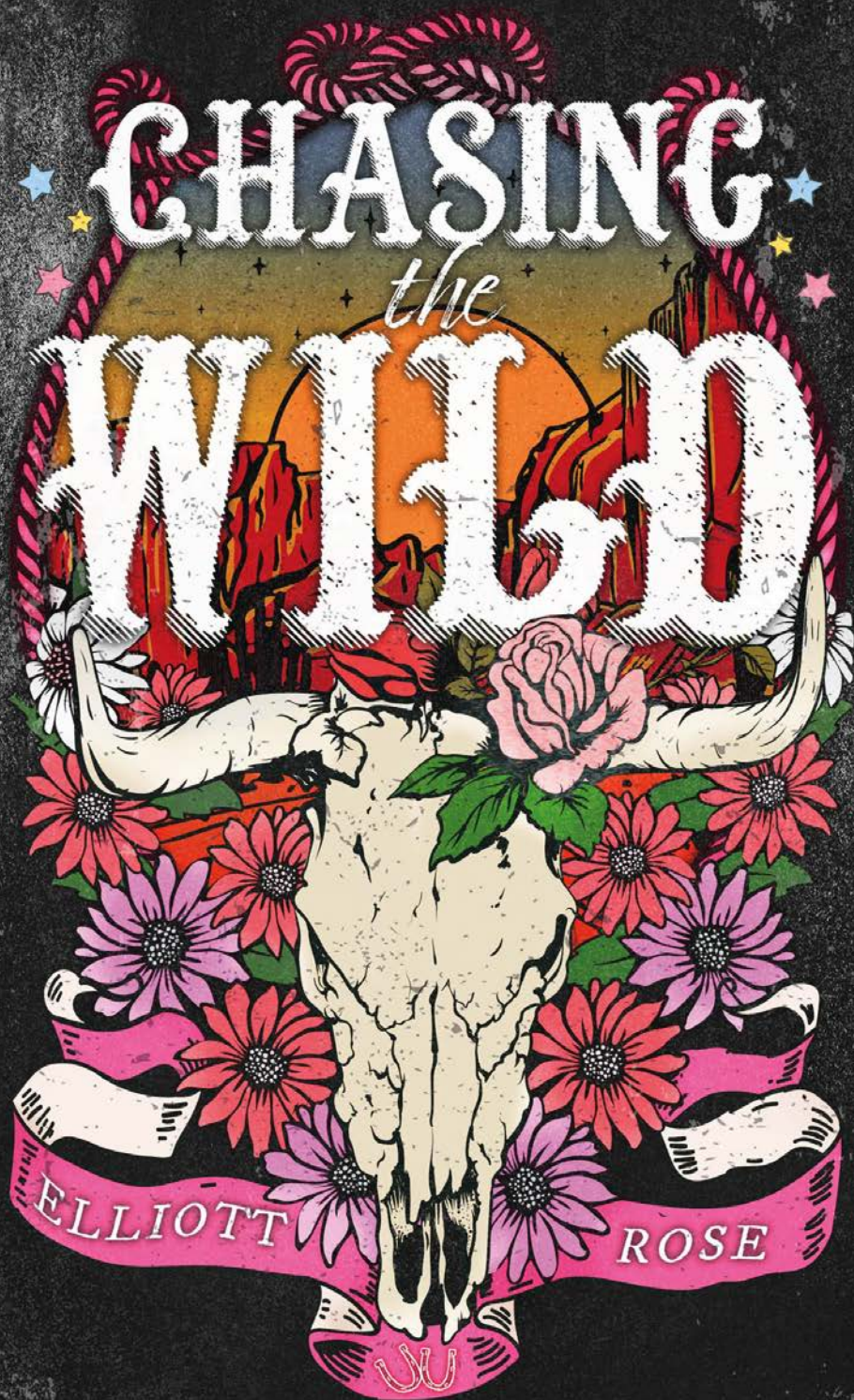

NEDERLANDSE EDITIE

Rechtstreeks naar de voicemail. Alweer.

Ik blaas een gefrustreerde adem uit en laat mijn voorhoofd tegen het stuur zakken.

Kom op, verdomme, laat mijn klootzak van een ex-vriend één keer in zijn godvergeten leven zijn telefoon opnemen.

Met mijn hoofd nog steeds tegen het gloeiendhete plastic gedrukt, haal ik mijn telefoon van mijn oor en toets zijn nummer voor de vijfde keer in. Ik knijp mijn ogen dicht, kan de uitkomst al voorspellen, maar om de een of andere reden blijf ik het toch proberen. De telefoon gaat niet eens over, maar springt meteen door naar zijn onpersoonlijke voicemail.

Of hij is zijn telefoon kwijt. Of zijn oplader. Of hij ligt ergens onder in een fles weg te kwijnen.

Misschien alles tegelijk.

Kayce Wilder was ooit een en al blauwe ogen, kuiltjes en cowboycharme... tot hij dat niet meer was.

Ik dank elke fucking ster aan de hemel dat het maar zes maanden heeft geduurd. Tegen de tijd dat we het misschien zelfs daten hadden durven noemen, was onze relatie – als je die situatie zo al kunt noemen – al voorbij.

Hoewel ik hem nooit letterlijk met zijn gezicht tussen een ander paar tietten heb betrapt, had ik zo mijn vermoedens. Kayce was niet expres gemeen, of kwetsend, of gewelddadig.

Integendeel, hij is het type vrolijke dronkaard dat overal in een hoek in slaap kan vallen, maar dat is zijn probleem. Hij is een nietsnut en een zuiplap die dankzij zijn knappe uiterlijk door het leven dobbert, eentje die zich om drie uur op een dinsdagmiddag al bewusteloos heeft gedronken.

Dat doet al zijn rodeotalent en grootse dromen waarmee hij me die avond dat we elkaar voor het eerst ontmoetten had verblind, achteraf lachwekkend lijken naast de realiteit die Kayce is. Toen ik onder dat masker kon kijken en eindelijk het bange jongetje zag, besepte ik hoeveel tijd hij zichzelf had laten verspillen.

Ik schrijf die levenservaring op als een van de grootste zegeningen in mijn leven. Ik ben opgelucht dat ik hem maar zes maanden van mijn leven heb gegeven, in plaats van zes jaar.

Of erger.

Ik huiver, ondanks het zweet dat in de verstikkende hitte langs mijn ruggengraat loopt.

Stel je voor dat ik per ongeluk zwanger was geraakt van zo'n gast.

Wat een nachtmerrie.

En eigenlijk was dát de basis van onze relatie. Seks. Niet dat het iets was om over naar huis te schrijven. Hij was oké, ik was oké, en dat leek genoeg om middelmatig neuken te verdragen. Nu ik erover nadenk: we praatten eigenlijk nauwelijks.

Tussen mijn uren in de bar en het oppakken van zoveel mogelijk overuren naast mijn studie was er weinig tijd om te daten of rond te hangen. Maar als we die tijd vonden, was het makkelijk om met hem in bed te belanden. Kayce was leuk gezelschap. Hij deed me lachen. En iemand zoals ik, die wanhopig wilde ontsnappen aan alles wat mijn lach deed verstommen, hoefde hij alleen maar aan te kijken met die brutale, blauwe ogen van hem, en ik bezweek. Telkens weer beloofde ik mezelf dat ik hem 's ochtends zou zeggen dat hij zijn shit op orde moest krijgen, of het vuilnis moest wegbrengen, of zijn eigen fucking afwas moest doen.

God, ik ben zó blij dat ik niet meer thuiskom en een gootsteen vol vieze borden aantref.

Maar raad eens wie de sukkel is die nu in een snikhete auto

zit met een achterbank vol dozen met zijn troep die hij bij mij heeft laten staan?

Kayce zat ‘tussen woningen in’, dus zei ik dom genoeg dat het wel prima was als hij een paar spullen bij mij opsloeg tot hij een nieuw adres had. In de maanden dat ik mijn laatste stageplaats als veeartsassistent afrondde, lagen zijn spullen al die tijd in een kast. Maar nu ben ik onderweg naar mijn volgende baan in een nieuwe stad, en ik moet de banden met deze gast nu echt definitief doorsnijden.

Mijn eerste ingeving was om alles in de container achter mijn appartement te gooien toen hij mijn telefoonjes, e-mails en Instagram-berichten niet meer beantwoordde. Nutteloos kutjoch. Maar toen ik de dozen doorspitte, vond ik fotoalbums uit zijn jeugd, prijzen die hij op school had gewonnen, en schattige lintjes van juniorpaardenevenementen. Alles uit zijn tijd in het Midwesten bij zijn moeder.

Voor zover ik weet is zij een behoorlijk waardeloze ouder, en daar weet ik alles van. Maar iets zegt me dat er een moment in zijn leven zal komen waarop hij deze herinneringen wil hebben. De grootste liefde in Kayce’s leven zit nu in een fles, maar misschien krijgt hij later spijt dat hij hier niet beter voor heeft gezorgd.

Ook al kan hij dat nu nog niet waarderen.

Ik tik met mijn telefoon tegen mijn voorhoofd. *Denk na.* Verdomme.

Het enige wat ik heb is zijn adres, neergekrabbeld op een post-it die hij me eeuwen geleden gaf, ergens rond de tijd dat we besloten ieder onze eigen weg te gaan. Ik weet niet eens of dit nog zijn exacte adres is in dit piepkleine, godvergeten stadje in Montana. Hij is nog minder honkvast dan ik, en dat wil wat zeggen. Wat ik wél zeker weet, is dat hij ergens hier in dit kneuterige bergdorpje zit, en dat is de enige reden dat ik langs de kant van de weg geparkeerd sta.

Crimson Ridge ligt op weg naar mijn volgende baan en wat een verrassing: ik ben opnieuw Layla Birch, eeuwige brave meid en wandelende deurmat, die hier even stopt om haar ex een dienst te bewijzen omdat het toevallig ongeveer op mijn route ligt.

Hij weet dat ik krap bij kas zit – wat verdomme altijd zo is – tot ik bij mijn volgende stageplek begin, maar die tank benzine moet ik toch betalen. Ik heb hem nodig om naar het volgende dorp te komen, waar ik maandag aan het werk ga.

Dus zit ik hier, te zweten als een rund, en mijn koperkleurige krullen zijn rond mijn gezicht inmiddels in pluis veranderd. Ik kijk naar het luie zomermiddagtafereel om me heen, alsof ik op de een of andere manier geen deel uitmaak van de wereld die hoort bij jonge vrouwen van mijn leeftijd. In het park aan de overkant liggen meisjes in piepkleine shorts en bikinitops te loungen, steunend op hun ellebogen in het koele gras. Ze lachen en giechelen achter hun handen terwijl ze staren naar de parade van cowboys die uit hun enorme trucks langs de brede hoofdstraat stappen.

Op dagen als deze voel ik me duizend jaar oud, niet vijftientig.

Ik scroll opnieuw door dezelfde reeks op mijn telefoon en vernieuw mijn meldingen, om te zien of Kayce – heel misschien – in de afgelopen twee minuten toch nog heeft gereageerd op een van mijn mails of appjes. Meer wil ik niet. Eén simpel berichtje, zodat ik weet dat hij hier in het dorp is om me te ontmoeten, zoals ik had gevraagd.

Verdomme. Nog steeds niks.

Ik kauw op de binnenkant van mijn wang en rommel in mijn tas op zoek naar het adres. Ik hoop dat het er niet af is gewreven of op de een of andere manier is gescheurd. De gele post-it is wat verbleekt, zit onder de kruimels die ik eraf moet vegen en is nog gekreukter dan de vorige keer dat ik hem bekeek. Gelukkig is hij leesbaar.

Kayce's hanenpoten zijn met blauwe balpen over het papiertje gekrast.

3488 Devil's Peak Road, Crimson Ridge.

Het klinkt als iets uit een slasherfilm. Zo eentje waarin het meisje

door het bos wordt achtervolgd door een man in een overall met een hockeymasker en een kettingzaag.

Het lijkt erop dat ik het boerengehucht in zal moeten rijden, want er is geen haar op mijn hoofd dat eraan denkt hier weg te gaan met die dozen nog steeds in mijn bezit. Het kan me niet schelen of ik ze op zijn veranda moet dumpen, zolang hij ze maar kan vinden wanneer hij terugkomt van zijn laatste zuippartij.

‘Fuck deze shit.’ Hardop vloekend zet ik de auto in zijn versnelling.

Er is nauwelijks verkeer en ik rijd weg, op zoek naar het tankstation dat ik eerder al voorbij ben gekomen toen ik het dorp inreed. Dit piepkleine dorpje heeft wel iets schattigs. Ergens wou ik dat ik later, wanneer ik afgestudeerd en bevoegd ben, een baan zou kunnen vinden op zo’n plek. Hoge bomen lopen door de middenberm van de lange, rechte weg, en aan weerszijden van de brede boulevard staan charmante houten winkelpanden uit het Victoriaanse tijdperk.

Het heeft iets weg van Stars Hollow uit *Gilmore Girls*, zo’n plaats waar ze vast regelmatig dorpsbijeenkomsten hebben. En jaarlijkse pompoenkweekwedstrijden, ciderfestivals in de herfst, zomerse countryfeesten onder een fonkelende sterrenhemel, compleet met stelletjes die langzaam dansen op livemuziek onder slingers van lichtjes.

Het grote rood-witte logo van Crimson Ridge Fuels doet me op. Wanneer ik het terrein opdraai en over de hobbelige stoeprand stuit, lijkt mijn kleine auto een mier vergeleken met de Chevy’s en pick-ups in cowboyformaat die hier rondrijden.

Ik stop naast een pomp en trek mijn dijen één voor één los van de stoel wanneer ik via de bestuurderskant uitstap. *Bah*. Het katoen van mijn T-shirt plakt aan mijn onderrug en ik trek subtiel mijn spijkersshort recht waar hij in mijn dijen snijdt.

Dit is zo’n zeldzaam knipper-en-je-mist-het-dorpje waar klanten nog mogen tanken voordat ze bij de kassa afrekenen. Schattig.

Ik druk op ‘Vullen’, begin te tanken en gebruik dat moment om mijn haar te fatsoeneren. Ik trek aan het elastiekje en schud de

wirwar van lichtkoperen krullen los over mijn schouders, voor ik die weer opstapel in een losse knot boven op mijn hoofd. Het is vandaag veel te fucking heet om moeite te doen om mijn haar los te dragen. Mijn witte T-shirt en verbleekte afgeknipte denimshort zouden er fantastisch uitzien met mijn haar mooi over één schouder – maar vandaag draait het om praktisch zijn en shit afhandelen, wat betekent dat ik hier niet sta om indruk te maken. En al helemaal niet op Kayce, als ik die klootzak ooit weet op te sporen.

Achter me komt een indrukwekkende zwarte truck het terrein op. Zo'n enorme Dodge. Zo glad als een renpaard, zo praktisch als een os en absurd groot. Wanneer hij aan de andere kant van de pompen tot stilstand komt, torent hij uit boven mij en mijn Honda-koekjestrommel. Meteen maakt mijn maag een klein sprongetje bij de gedachte dat mannen met zulke trucks gewoon moeiteloos sexy zijn.

Ik probeer subtiel te checken hoe wild mijn haar eruitziet in de weerspiegeling van de autoruiten – wat belachelijk is. Mijn enige doel hier is om te tanken, die verdomde dozen kwijt te raken en dit stadje weer uit te rijden. Toch gluur ik even naar het voertuig naast het mijne. Het enige wat ik zie wanneer de deur aan de andere kant opengaat, is de rand van een zwarte cowboyhoed en een bos warrige donkere krullen.

De pomp slaat abrupt af en rukt me terug naar de realiteit voordat ik goed en wel heb kunnen kijken. Ik hang snel het pistool terug.

Jezus, Layla, doe normaal.

Voor ik naar binnen schiet, werp ik een blik op de meter om het totaalbedrag te checken. De cijfers zijn kapot – natuurlijk zijn ze dat, typisch weer – maar ik weet wat het gemiddeld kost om mijn tank vol te gooien. De negenentachtig dollar die nog op mijn rekening staat is ruim voldoende, plus wat noedels voor het avondeten tot mijn volgende betaaldag.

Ik duw de zware metalen deur open en hoor het schelle belletje afgaan. Een ventilator blaast me een moment wat lucht toe, maar het is alleen maar hete lucht die me als een onwelkome begroeting in het gezicht slaat. De vloer schreeuwt om een dweil en de zaak ruikt naar benzine en vet.

Achter de toonbank staat een man in een bekleet hemd die

eruitziet als een bulldog. Hij slaat de kassa aan terwijl ik naar hem toe loop.

‘Alleen brandstof vandaag?’ Hij frons en heeft strak naar achteren gekamd grijs haar en een vervaagde tatoeage om zijn biceps – iets militairs. Deze gast ziet eruit alsof hij Jack Daniel’s bij het ontbijt drinkt en Jim Beam bij de lunch.

‘Ja, graag,’ zeg ik monter. Ik doe mijn best een glimlach op mijn gezicht te plakken ondanks zijn norse manier van doen, en hou mijn pinpas omhoog. Hij wijst met een stomp vingertje naar de smerige kaartlezer en het scherm licht op.

Ik hou mijn pas erboven tot hij piept en loop al weg – en dan schraapt de man zijn keel, met net iets meer agressie dan echt nodig is.

‘Er staat geweigerd.’ Wanneer ik me omdraai, is zijn priemende blik ronduit verontrustend.

Jezus. Wat zou hij doen als ik écht iets probeerde te stelen? Waarschijnlijk over de toonbank springen en me met een honkbalknuppel de knieën inslaan. Nou, dag vriendelijke dorps sfeer. Waarom laat deze klootzak klanten eerst tanken als dit zijn reactie is zodra er zoiets gebeurt?

‘O.’ Mijn wangen worden warm en ik laat een klein, ongemakkelijk lachje ontsnappen. Ik wéét dat er genoeg geld op mijn rekening staat. Maar in dit soort situaties voel ik toch altijd een steek van schaamte. Er is niets erger dan het gevoel dat je wordt aangesproken of dat je op de een of andere manier hebt gefaald.

Wat stom is, dat weet ik, maar zo voelt het nou eenmaal.

‘Laat me het nog eens proberen.’ Met een glimlach die meer een grimas is, steek ik mijn pas opnieuw uit.

De trol-man gromt iets onverstaanbaars en ramt op een paar knoppen van zijn kassa, waarna het apparaat weer oplicht. De manier waarop hij me bekijkt, bezorgt me kippenvel in mijn nek. Mijn hand is ineens een stuk minder vast wanneer ik mijn pas nu extra zorgvuldig tegen het scherm houd, om er zeker van te zijn dat het geen contactfout was of zoiets onnozels.

Weer een piep. Wanneer ik mijn pas optil, staat het woord dat ik absoluut niet wil zien in dikke zwarte hoofdletters op het scherm.

GEWEIGERD

‘Heb je nog een andere manier om te betalen?’ Zijn toon is beschuldigend. Hij ademt scherp uit en slaat met zijn hand op de toonbank.

Wat een eersteklas klootzak.

‘Eh. Geef me even een moment.’

Mijn keel trekt samen wanneer ik mijn tas pak en overdreven begin te graaien, zogenaamd op zoek naar een alternatieve betaalmethode waarvan ik heel goed weet dat die niet bestaat. Ik was er zó zeker van dat er genoeg geld op mijn rekening stond. Ik had het vanochtend nog gecontroleerd voor ik hierheen reed. Maar nu raak ik in paniek en begin ik aan mezelf te twijfelen, alleen maar omdat deze eikel er zo overdreven op losgaat.

Terwijl ik zoek, hoor ik hem een misprijzend geluid maken. ‘Jullie zijn allemaal hetzelfde. Komen hier van buiten het dorp aanzetten en denken dat je zaken als de mijne kunt oplichten. Als je niet kunt betalen, mevrouw, dan zul je die brandstof uit je tank moeten hevelen.’

Ik begin te stotteren onder zijn lompe onbeschoftheid en voel me van top tot teen klam worden. Als ik vandaag niet kan tanken, kan ik niet op tijd bij mijn stageplek aankomen. En als ik morgen niet kan beginnen, loop ik ongetwijfeld het risico deze baan te verliezen. In mijn hoofd zie ik mijn rekeningen, vaste uitgaven en Evalines betalingen van de komende drie maanden al in rook opgaan.

‘Alsjeblieft... Geef me gewoon even een moment.’

Over mijn schouder hoor ik de deur openklappen en het schelle geluid van het belletje. O god, nu vormt zich ook nog een rij achter me die mijn vernedering van dichtbij mag meemaken.

‘Zou ik... zou ik de pas nog één keer mogen proberen, alsjeblieft?’ Ik probeer een glimlach te vormen terwijl er een stekende pijn achter mijn ogen opkomt. ‘Ik weet zeker dat er genoeg geld op staat voor de benzine.’

Nu zweet ik pas echt. De twijfel kruipt onder mijn huid. Misschien was er toch een onverwachte rekening die ik niet had meegerekend?

Maar de man schudt zijn hoofd. Hij gromt iets over hevelen en dat ik lef heb om hem zo te naaien, en mijn wangen staan in brand.

‘Zulke domme, oppervlakkige meisjes als jij hebben geen flauw idee wat verantwoordelijkheid is. Jullie komen hier altijd binnen en maken kosten die jullie niet kunnen betalen. Jij staat bij pomp drie, toch? Die Honda?’ Hij kijkt me smalend van top tot teen aan en priemt dan een vinger mijn kant op. ‘Blijf daar staan en beweeg je geen centimeter. Ik kom zo bij je.’

Ik ben met stomheid geslagen. Mijn handen trillen. Deze klootzak weet niets van mij of mijn leven en denkt dat hij me zo kan toespreken, als een chauvinistische, neerbuigende eikel. Zijn tirade komt zo onverwacht dat het voelt alsof hij me een klap heeft gegeven.

Mijn pas stukt wanneer ik achteruitstap om plaats te maken voor de volgende in de rij. Wat moet ik in godsnaam doen?

Terwijl ik sta te flippen in dit klotetankstation in the middle of nowhere, snijdt een lage, rustige stem door de ruimte.

‘Jezus, Kurt. Neem je hartpillen eens. Ik betaal wel.’

IK DEED ALTIJD WAT ER VAN MIJ VERWACHT WERD.
LAYLA BIRCH, HET BRAVE MEISJE.

GEDWONGEN OM SNEL VOLWASSEN TE WORDEN.
OM ALLES ZELF TE REGELEN.
IK HAD EEN PLAN. ALLEEN HAD IK GEEN REKENING
GEHOUDEN MET HEM. COLTON WILDER.

DE COWBOY DIE BIJNA TWEE KEER ZO OUD IS ALS IK.
MIJN DROOMMAN. IEMAND DIE VOOR ME ZORGT, ME EEN BAAN
GEEFT EN MIJN HART SNELLER DOET SLAAN.

DE VADER VAN MIJN EX-VRIENDJE.

DE NACHTEN ZIJN LANG EN KOUD OP DEZE BERG.
HOE DIKKER DE SNEEUW WORDT EN HOE MEER DE SPANNING
TUSSEN ONS STIJGT, HOE DICHTER WE BIJ EEN GRENS KOMEN DIE
WE NIET ZOUDEN MOETEN OVERSCHRIJDEN. ELKE DAG WORDT HET
MOEILIJKER OM DE MAN TE WEERSTAAN DIE ME VOL VERLANGEN
AANKIJKT. HET IS VERLEIDELIJK OM VOOR ÉÉN KEER TE
VERGETEN DAT IK EEN BRAAF MEISJE MOET ZIJN.
NIEMAND ZOU HET TE WETEN KOMEN. TOCH?

 SVM
PUBLISHING

 [SVMPUBLISHING](#)

 [SVMPUBLISHING](#)